

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. P.**, bývajúceho v B., zastúpeného Mgr. P. B., advokátom v B., proti žalovanej **J. F.**, bývajúcej v B., o **určenie neplatnosti závetu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 4/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. októbra 2010 sp. zn. 4 Co 175/2010 a jeho uzneseniu z 12. augusta 2010 sp. zn. 4 Co 176/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. októbra 2010 sp. zn. 4 Co 175/2010 **o d m i e t a .**

Konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. augusta 2010 sp. zn. 4 Co 176/2010 **z a s t a v u j e .**

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 26. júna 2007 č.k. 25 C 4/2005-48 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti závetu zo 7. októbra 2002, poručiteľa Ľ. P., zomrelého X. a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 6 519,50 Sk (2 154,64 Eur). V odôvodnení rozsudku uviedol, že závet bol spísaný a podpísaný vlastnou rukou poručiteľa, je v ňom uvedený deň, mesiac a rok, kedy bol napísaný a podpísaný a v záвете poručiťel ustanovil za dedičku žalovanú. Závet je jasný, určitý a zrozumiteľný. Z výpovedí svedkov mal preukázané, že závet bol poručiťelom spísaný slobodne a vážne, bez nátlaku, poručiťel bol v čase spísania závetu plne spôsobilý na právne úkony, v dobrej psychickej kondícii. Žalobca nepatril do skupiny tzv. neopomenuteľných dedičov, nemôže ísť teda ani o tzv. vydedenie. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 13. októbra 2010 sp. zn. 4 Co 175/2010 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o platnosti závetu, pretože ide o prejav vôle poručiť, ktorý je dostatočný, jasný, zrozumiteľný a nevzbudzujúci pochybnosť o tom, čo ním chcel poručiť vyjadriť. Závet bol poručiťom urobený vo forme požadovanej zákonom (§ 40 Občianskeho zákonníka), obsahujúci náležitosti holografného závetu v zmysle § 476a Občianskeho zákonníka, t.j., je celý napísaný a podpísaný vlastnou rukou poručiť, pričom námietka žalobcu ohľadom spôsobu podpisu urobeného poručiťom nebola dôvodná, pretože išlo o podpis urobený vlastnoručne, čo bolo potvrdené aj svedeckými výpoveďami. Preto s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil a podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. rozhodol o trovách konania.

Okresný súd Bratislava I uznesením z 13. apríla 2010 č.k. 25 C 4/2005-129 zamietol návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu, že smeroval výlučne do predmetného konania vo veci určenia neplatnosti závetu, avšak domáhal sa ním voči žalovanej uloženia takých povinností najmä vo vzťahu k bytu (ktorý je predmetom dedičstva – pozn. dovolacieho súdu), ktoré už z ich samotnej podstaty a charakteru, jej patria z titulu výkonu funkcie správkyne dedičstva v dedičskom konaní. Žalobca tak žiada zviazať, resp. obmedziť žalovanú v povinnostiach, ktorými v súčasnosti disponuje ako správkyňa dedičstva bez preukázania dôvodnosti takejto úpravy. Dospel k záveru, že nie je daná potreba predbežnej úpravy pomerov účastníkov konania tak, ako to má na mysli ustanovenie § 102 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keď sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. Za dôvodnú nepovažoval ani námietku žalobcu, že súd prvého stupňa mal jeho podanie vylúčiť na samostatné konanie, pretože išlo o návrh na predbežné opatrenie a jeho doplnenie v predmetnom konaní, t.j. v konaní o určenie neplatnosti závetu. Preto mu nevyklúčením veci na samostatné konanie nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Zdôraznil tiež, že petit navrhovaný v predbežnom opatrení týkajúci sa hnutel'ných vecí nebol vykonateľný.

Obe rozhodnutia odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca.

V nejasnom dovolaní proti uzneseniu krajského súdu bez konkrétneho dovolacieho petitu sa domáhal odstránenia krivdy spáchanej notárom a následne súdmi. Uviedol, že doteraz mu žiadny súd nezakázal predmetný byt užívať a zdržiavať sa v ňom. Je riadnym a rovnocenným účastníkom dedičského konania a preto sa až do jeho právoplatného skončenia veci týkajúce sa predmetného bytu nemali meniť. Prípustnosť dovolania proti rozsudku krajského súdu odôvodnil § 237 písm. f/ O.s.p. a navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a jeho žalobe vyhovel. Odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že proti rozsudku okresného súdu z 26. júna 2007 podal odvolanie a od roku 2007 po uplynutí zákonnej lehoty na odvolanie nemohol účinne v kontexte § 205 ods. 3 O.s.p. dopĺňovať rozsah a dôvody svojho dovolania, keď súd mu ustanovil zástupcu z radov advokátov až po uplynutí 15 – dňovej lehoty na odvolanie. Odvolací súd ho vyzval na vyjadrenie, či súhlasí s prejednaním veci bez pojednávania s čím nesúhlasil. Následne vytýčil pojednávanie ktoré zrušil, pretože žalobca požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, pričom žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku neupravuje zrušenie ústneho pojednávania v nadväznosti na ustanovenie advokáta pre účastníka konania. Týmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd tiež spolu so súdom prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkový stav, pretože porúčiteľ písal závet v alkoholickom opojení, čo nepriamo dokazuje aj vôľa porúčiteľa predať byt. Chybou bol aj postup súdu prvého stupňa, ktorý v zápisnici o pojednávaní uviedol, že „Súd končí dokazovanie“, pričom nerozhodol o návrhoch na dokazovanie, ktoré požadoval vykonať žalobca. Išlo pritom o významné dôkazy (lekárske vyjadrenie k zdravotnému stavu porúčiteľa a hodnotenie posledných zamestnávateľov k osobe porúčiteľa). Aj týmto postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Podľa § 243 O.s.p. navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Žalovaná svoje právo vyjadriť sa k podaným dovolaniam žalobcu nevyužila.

Písomným podaním z 2. júna 2011 žalobca zobral svoje dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 12. augusta 2010 sp. zn. 4 Co 176/2010 späť.

Podľa § 243b ods. 5 veta druhá O.s.p. platí, že ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie uznesením zastaví. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) so zreteľom na jednoznačný, právne účinný dispozitívny úkon žalobcu, ktorým vzal dovolanie späť, konanie o jeho dovolaní proti uzneseniu odvolacieho súdu zastavil a ďalej konal o dovolaní žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (iba) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu prípadných väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie

prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovoláním žalobcu je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 až 4 O.s.p.; prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania žalobcu prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľ konkrétne namieta vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keď k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že od roku 2007 po uplynutí zákonnej lehoty na odvolanie nemohol účinne dopĺňovať rozsah a dôvody svojho odvolania, pretože uznesením z 9. februára 2010 mu bol ustanovený zástupca z radov advokátov, t.j. až po uplynutí 15 dňovej odvolacej lehoty, kedy už nemohol doplniť ani rozšíriť dôvody svojho odvolania vzhľadom na ustanovenie § 205 ods. 3 O.s.p., pričom odvolací súd vec verejne neprejednal a to aj napriek jeho nesúhlasu s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania

čo súdu oznámil a napriek tomu bolo pojednávanie pôvodne vytýčené na 11. novembra 2009 zrušené.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či odvolací súd svojím postupom (ne)odňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže pritom dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím, pričom ide spravidla o prípady, kedy procesné rozhodnutie súdu bezprostredne súvisí s realizáciou procesného práva účastníka. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť aj vtedy, ak súd vo veci nenariadi pojednávanie, hoci boli splnené zákonné podmienky podľa § 214 ods. 1 O.s.p., za ktorých je súd povinný nariadiť pojednávanie vždy, preto bolo potrebné v predmetnej veci skúmať, či odvolací súd tým, že vo veci pojednávanie nenariadil, neporušil citované ustanovenie.

Podľa § 214 v spojení s § 372p O.s.p. (v znení účinnom od 15. októbra 2008 do 31. decembra 2011, ktoré sa vzhľadom k podaniu odvolania žalobcu 31. augusta 2007 vzťahuje aj na prejednanú vec) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2). V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je splnená ani jedna z uvedených podmienok, pričom oprávnenie posudzovať ich splnenie má výlučne odvolací súd, ktorý zvažuje potrebu doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 120 ods. 1 O.s.p.), rovnako ako existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať

širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

V prejednávanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať. Rovnako v konaní pred súdom prvého stupňa súd nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p., a vo veci nebol daný ani dôležitý verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného výkladu. Možno teda uzavrieť, že v predmetnej veci nebola splnená ani jedna z podmienok ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., preto odvolací súd nebol v čase rozhodovania povinný nariadiť pojednávanie v zmysle tohto ustanovenia a mohol postupovať podľa odseku 2, pričom nesúhlas žalobcu s prejednaním veci bez pojednávania bol v tom čase už bez právneho významu (súd bol povinný naň prihliadať len do 14. októbra 2008 – por. vyššie uvedené).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd procesne nepochybil, keď vo veci nenariadil pojednávanie, a účastníkovi tým neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku dovolateľa ohľadne nemožnosti účinného doplnenia, či rozšírenia dôvodov odvolania. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa bol žalobcovi doručený 20. augusta 2007, proti ktorému žalobca 31. augusta 2007 doručil osobne na súd odvolanie. Prípisom z 9. júla 2008 odvolací súd vrátil spis okresnému súdu z dôvodu, že žalobca po výzve na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie podaním doručeným súdu 10. októbra 2007 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, o ktorom bol súd prvého stupňa povinný rozhodnúť. Uznesením z 21. apríla 2009 súd prvého stupňa priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov a opätovne predložil spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní. Žalobca podaním z 23. septembra 2009 požiadal odvolací súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov a opakovane aj o oslobodenie od súdnych poplatkov. Odvolací súd preto zrušil pojednávanie vytýčené na 11. novembra 2009, pretože bolo potrebné rozhodnúť o žiadosti žalobcu o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, o ktorej musel rozhodnúť súd prvého stupňa, pretože proti takémuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie. Opačným postupom by totiž súd odňal

účastníkovi (žalobcovi) možnosť konať pred súdom, ukrátil by ho na jeho procesných právach. Námietka žalobcu týkajúca sa bezdôvodného zrušenia vytýčeného pojednávania preto neobstojí. Neobstojí potom ani námietka žalobcu, že súd mu ustanovil advokáta na zastupovanie v tomto konaní až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, čím mu znemožnil v zmysle § 205 ods. 3 O.s.p. účinne doplniť, prípadne rozšíriť dôvody odvolania. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa bol žalobcovi doručený do vlastných rúk 20. augusta 2007, pričom o ustanovenie zástupcu z radov advokátov požiadal až 25. septembra 2009, teda zjavne už po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Súd svojim postupom teda nezapríčinil, že ustanovený advokát už nemohol doplniť a rozšíriť dôvody odvolania a preto mu týmto postupom neodňal možnosť konať pred súdom.

Z obsahu dovolania možno ďalej vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa dovolateľa dôjsť tiež tým, že súd nevykonal ním navrhované dokazovanie, nerozhodol o nepripustení označených dôkazov a nevysvetlil dôvody rozhodnutia v súlade s ustanovením § 132 O.s.p.

K týmto dovolacím námietkam dovolací súd uvádza nasledovné:

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky

navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania nemohlo dôjsť k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Skutočnosť, že súd prvého stupňa o nepripustení navrhovaného dokazovania nerozhodol uznesením, nie je vadou konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom na takúto vadu konania by navyše bolo možné prihliadnúť len v prípade, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o ktorý prípad v prejednávanej veci nejde.

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávne hodnotenie dôkazov (§ 132 O.s.p.), dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov preto v žiadnom prípade nezakladá vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na charakter argumentácie dovolateľa treba v súvislosti s vyššie uvedeným dodať, že pod spravodlivým súdnym procesom sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Pre prípad, že dovolateľ zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci (viď formuláciu uvedenú v dovolaní: „po vykonaní dôkazov podľa návrhov navrhovateľa z 26.6.2007 by súd došiel po úvahe a hodnotení dôkazov vo vzájomnej súvislosti k úplne iným záverom“) dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie tohto súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu proti potvrdzujúcemu výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie

dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová